

Lelkére kötötte édesanyja otthon:
Vigyázzon a pénzre, hogy ne keljen lába.
Azért hát eldugta pénzeszkéjét Pali
Apja levelével a ráncos csizmába.
A pénze miatt, hogy noszogatták szörnyen,
Nekidőlt végül a ráncos kerítésnek;
Egyik csizma orrát nekiakasztotta
A másik sarkának. Így került a pénz meg.

Keszkenőjét, mikor kibontotta szépen,
Megkerült a pénzzel az apja levele.
Előadta ezt is, mutatta amazt is;
Emberebbül bántak ezekután vele.
A pápaszemes ur ugyan mondogatta,
Hogy amennyit lehet, szívesen tesz érte.
Szólitotta tüstént a segéd-jegyzőjét,
Aki Huszár Palit szépen elkísérte.

Girbe-görbe uton, vizen is meg földön
Eljutottak végül nagy, füstös állásba.
Harapni lehetett a fekete füstöt;
Mert sok gőzös volt ott éjjeli szállásra.
Itt a segéd-jegyző a pénze fejében
Valami cédulát hozott ki Pallinak.
Odavezette egy nagy ember-csoPTHoz:
"Egyyel megint többen lesznek atyafiak!"

Megörültek neki mind az atyafiak,
S magyaros szokásukat megvolt a barátság.
Hová megy, kihez megy? Rendre tudakolták,
De csak igaz szívvvel, s nem talán hogy bántsák
Megeredt a beszéd. Lassankint lepattant
Titkos, nagy lakatja vágódó szíveknek.
Kiderült a végén közös örömiükre,
Hogy valamennyien Klevelandba mennek.

Bajszos Kőkény Marci volt a legszavasabb,
Őt is nézte nyomban a csapat vezérnek.
Mivelhogy másodszor járja meg a földet,
Értelmezést egyig tőle kérnek.
Egyes ember lehet, bajszúról is látszik,
Amelynek a felét kölesön is adhatja.
Eri sok mindenféle idegen nyelvekhez,
Az angolt még hozzá ujjon mutogatja.

Tüsszögő gőzösre fölzállottak végül,
S bársonyos ülésen jól megtelepedtek.
Kőkény Marci uram nagy jóakarattal
Baját tudakolta a Huszár gyerekeknek.
Utazása célját elmondta a legény,
S amikor vége lett panaszos beszédnek,
Biztatgatta Kőkény: "Itt vagyok én öcsém,
Hát akkor az apád hogy is ne lelnéd meg!"

